

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stryczyńska (przewodniczący)

SSN Leszek Bielecki

SSN Jarosław Sobutka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania B. J.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 2 kwietnia 2025 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 22 lutego 2024 r., sygn. akt III AUa 451/22,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania oraz
orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 sierpnia 2017 r. (nr [...]) Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, działając na podstawie art. 15c w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm.) oraz na podstawie otrzymanej z Instytutu Pamięci Narodowej informacji (nr [...]) z 11 kwietnia 2017 r., ponownie ustalił wysokość należnej B.J. emerytury, stwierdzając, że od 1 października 2017 r. miesięczna wysokość tego świadczenia wynosi 2.069,02 zł, przy przyjęciu, że podstawa wymiaru emerytury to 8.365,88 zł.

Drugą decyzją z tej samej daty (nr [...]) Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, działając na podstawie art. 22a w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 wyżej wskazanej ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym oraz na podstawie otrzymanej z Instytutu Pamięci Narodowej informacji (nr [...]) z 11 kwietnia 2017 r., ponownie ustalił wysokość należnej B.J. renty inwalidzkiej, stwierdzając, że od 1 października 2017 r. miesięczna wysokość tego świadczenia (z tytułu zaliczenia do I grupy) stanowi 49,17% podstawy wymiaru i wynosi 4.113,50 zł, przy przyjęciu, że podstawa wymiaru świadczenia to 8.365,88 zł. Ponieważ ustalona wysokość renty okazała się wyższa od kwoty 1.510,71 zł, tj. przeciętnej renty z tytułu niezdolności do pracy, ograniczono jej wysokość do kwoty 1.510,71 zł.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 11 maja 2022 r. (sygn. akt VI U 182/22) wydanym w sprawie B.J. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej:

1. zmienił zaskarżoną decyzję z 30 sierpnia 2017 r. (znak: [...]) w ten sposób, że ustalił wysokość policyjnej renty inwalidzkiej B.J., poczynając od 1 października 2017 r., z pominięciem konieczności obniżenia świadczenia na podstawie przepisów art. 15c ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży

Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 stycznia 2017 r., t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm.);

2. zmienił zaskarżoną decyzję z 30 sierpnia 2017 r. (znak [...]) w ten sposób, że ustalił wysokość emerytury policyjnej B.J., poczynając od 1 października 2017 r., z pominięciem konieczności obniżenia świadczenia na podstawie przepisów art. 22a ust. 1 i 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 stycznia 2017 r., t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm.).

Na skutek apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 22 lutego 2024 r. (sygn. akt III AUa 451/22): zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie w ten sposób, że oddalił odwołania (pkt 1 wyroku) oraz odstąpił od obciążenia ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu rozstrzygnięcia wskazał, że apelacja organu emerytalno-rentowego okazała się uzasadniona, w głównej mierze wobec błędnej wykładni obowiązujących przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie oraz nieprawidłowej oceny materiału dowodowego przez Sąd I instancji. Jak wynika z dalszej części uzasadnienia, w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy i przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku poza ustaleniem, że do obowiązków ubezpieczonego należały wyłącznie zadania wywiadowcze i kontrwywiadowcze, które także obecnie są realizowane przez wyznaczone do tego służby, których celem jest ochrona istotnych interesów państwa, obrona jego granic. Okoliczność tę Sąd I instancji przyjął w oparciu o zeznania ubezpieczonego zupełnie pomijając zadania realizowane przez II Wydziały RUSW/WUSW i obowiązki inspektora Grupy II SB. Sąd II instancji, analizując akta osobowych ubezpieczonego, jak i dokumenty określające zakres zadań oraz obowiązków jednostki, w której pełnił on służbę, doszedł do wniosku, że ubezpieczony dobrowolnie i świadomie wpisał się w model państwa totalitarnego PRL i wspierał go, zmuszając współobywateli do współpracy na rzecz służby bezpieczeństwa służącej utrzymaniu totalitarnego reżimu, inwigilując obywateli, naruszając ich prawa i wolności. Ubezpieczony sam wystąpił z wnioskiem o zatrudnienie w służbach bezpieczeństwa. Jednocześnie

podkreślał wówczas, że znane są mu warunki pracy w tych służbach. Zestawienie zadań wykonywanych przez SB RUSW w P. (Grupy II) oraz opinii z okresu pracy B.J. jako inspektora Grupy II SB tej jednostki, uzasadnia zdaniem Sądu Apelacyjnego uznanie okresu tej służby za okres działalności na rzecz totalitarnego państwa. Zatem przebieg służby wykazany w informacji IPN odpowiada prawdzie i prawidłowo okres ten został uwzględniony przy wydaniu zaskarżonych decyzji. Tak przedstawiony stan faktyczny wskazuje na w pełni świadome i dobrowolne podjęcie oraz wykonywanie przez ubezpieczonego służby na rzecz państwa totalitarnego w Grupie II SB RUSW P.. Wbrew twierdzeniom ubezpieczonego oraz ustaleniom Sądu I instancji, opinie służbowe ze spornego okresu wskazują, że ubezpieczony podjął zadania na powierzonym stanowisku i wykonywał w sposób niewątpliwie spotykający się z aprobatą przełożonych.

Sąd odwoławczy uznał powołaną dokumentację z akt osobowych B.J. przekazanych przez IPN za wiarygodną, bowiem została sporządzona przez uprawnione osoby w czasie w dokumentach podanym i tylko dla celów służbowych. Natomiast zeznania ubezpieczonego Sąd odwoławczy uznał za wiarygodne tylko w zakresie w jakim znalazły potwierdzenie w dokumentach. Jak dalej wskazuje Sąd II instancji RUSW wraz z ich wyodrębnionymi Grupami SB, to najdalej wysunięte jednostki organizacyjne państwa totalitarnego, które zajmowały się odpowiednio: zabezpieczeniem zasad ustrojowych PRL przed zagrożeniem wrogą oraz szkodliwą antysocjalistyczną działalnością polityczną, społeczną, ideologiczną, podejmowaną z pozycji wyznaniowych inwigilacją obywateli Polski oraz zapewnieniem operacyjnej ochrony określonych obiektów i zagadnień - przed wrogą i szkodliwą działalnością podejmowaną z powodów politycznych, zwłaszcza z pozycji ugrupowań prawicy ludowej, a także elementów antypaństwowych. Zatem służba w tego rodzaju jednostkach miała na celu ochronę i utrwalanie państwa totalitarnego, a tym samym zabezpieczała byt ustroju komunistycznego, narzuconego Polsce przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich. Ubezpieczony, pełniąc służbę w Grupie II SB RUSW, która należała do jednostek aparatu opresji, współprzyczyniał się do ograniczania podstawowych praw obywatelskich wszystkich Polaków. W ujęciu „instytucyjnym” pełniona przez ubezpieczonego służba wypełniała kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa”.

W ocenie Sądu odwoławczego, treść art. 15c i art. 22a w zw. z art. 13b ustawy zaopatrzeniowej jest jasna, zaś ich wykładnia leksykalna wskazuje wprost, że służbą na rzecz totalitarnego państwa była, zgodnie z definicją legalną sformułowaną w art. 13b ust. 1, każda służba pełniona w okresie od 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r. w jednej z wymienionych w tym przepisie instytucji lub formacji. Wbrew stanowisku Sądu I instancji, zdaniem Sądu Apelacyjnego, przepis art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej zawiera definicję legalną pojęcia „służby na rzecz totalitarnego państwa”, odnosząc ją właśnie do służby w wymienionych w przepisie jednostkach we wskazanym tam okresie. Brak zatem podstaw do sięgania w tej sytuacji po wykładnię systemową lub celowościową (sięgania do definicji zawartych w innych ustawach), których zastosowanie jest uprawnione, co do zasady w sytuacjach, gdy wykładnia leksykalna pozostawia wątpliwości, co do sposobu zastosowania normy prawnej. Dlatego Sąd Apelacyjny nie podzielił zapatrywań prawnych przyjętych przez Sąd Okręgowy, które ostatecznie legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia, a opartych na rozważaniach zawartych w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r., III UZP 1/20 (OSNP 2021 nr 3, poz. 28), zgodnie z którą kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa” określone w art. 13b ust. 1 powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka. Zastosowana przez Sąd Najwyższy wykładnia, zdaniem Sądu odwoławczego, przybrała charakter prawotwórczy. Tymczasem Sąd I instancji, dokonując oceny przyjętych ustaleń w oparciu o zakwestionowane normy art. 13b oraz art. 15c i 22a ustawy zaopatrzeniowej w znowelizowanym brzmieniu, wielokrotnie podkreślił, że postawa ubezpieczonego w toku jego służby w organach wymienionych w art. 13b nie wypełniała definicji „służby na rzecz totalitarnego państwa”, a wręcz Sąd *meriti* podzielał stanowisko ubezpieczonego akcentował tylko działania ubezpieczonego na rzecz społeczności zawodowej i lokalnej, z pominięciem jego zaangażowania w wykonywanie obowiązków służbowych wynikających z treści przytoczonych powyżej dokumentów, określających zakres działania jednostki, w której ubezpieczony pełnił służbę, a wprost stanowiących służbę na rzecz państwa totalitarnego.

Odnosnie do ustaleń Sądu Okręgowego, że ubezpieczony pełniąc służbę nie brał udziału w zwalczaniu opozycji, związków zawodowych, Kościoła, nie naruszał podstawowych praw i wolności człowieka, nikt nie został na skutek jego działań aresztowany, nikomu nie postawiono żadnych zarzutów w wyniku jego działań - należy zdaniem Sądu Apelacyjnego zauważyć, że takie stwierdzenie nie ma żadnego znaczenia w niniejszej sprawie. Podobnie nie ma wpływu na rozstrzygnięcie sprawy decyzja komisji weryfikacyjnej i postawa ubezpieczonego po podjęciu służby po tej decyzji. Ustawa zmieniająca dokonała bowiem redukcji uprzywilejowania funkcjonariusz, którzy pełnili służbę na rzecz państwa totalitarnego, przyznając świadczenia w wysokości średnich świadczeń emerytalno-rentowych z powszechnego systemu ubezpieczenia społecznego (a nie najniższych czy też obniżonych poniżej tej granicy) i to bez zobowiązania do zwrotu uzyskanych korzyści na podstawie przyznanych przywilejów. Zatem w sprawie nie można pominąć, że ubezpieczony nie jest pozbawiony swojego uposażenia, a jest ono ograniczone do poziomu przeciętnej emerytury, tj. poziomowi uposażenia osób, które żyjąc w tych samych warunkach nie wspierały funkcjonowania państwa komunistycznego i przez to nie uzyskały apanaży podnoszących ich wynagrodzenie, co wprost przekłada się na wysokość ich emerytury. Zdaniem Sądu II instancji, skoro przepisy art. 13b oraz art. 15c i art. 22a ustawy zaopatrzeniowej stanowią obowiązujące przepisy prawa, a B.J. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa w okresie od 1 lipca 1987 r. do 31 lipca 1990 r., ponieważ pracował w Grupie II SB RUS W P. na stanowisku inspektora, to organ emerytalno-rentowy prawidłowo dokonał obniżenia należnych ubezpieczonemu świadczeń poprzez „wyzerowanie” okresu wykonywania służby na rzecz totalitarnego państwa. W konsekwencji ocenić należało, że zaskarżone decyzje są zgodne z obowiązującymi przepisami prawa, co do których Sąd Apelacyjny, odmiennie niż Sąd Okręgowy, nie odnalazł przesłanek do odmowy ich zastosowania.

Ponadto, Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że ze względu na wieloletnią służbę w wolnej Polsce i krótszą w porównaniu do tego okresu służbę na rzecz państwa totalitarnego ubezpieczony może domagać się na drodze administracyjnej wyłączenia stosowania art. 15c i art. 22a ustawy zaopatrzeniowej w trybie art. 8a tej ustawy. Już Sąd Okręgowy uznał za istotne, że ubezpieczony podjął służbę w SB na

kilka lat przed transformacją ustrojową. Za równie istotne uznał, że jego służba nie była długotrwała (1 lipca 1987 r. - 31 lipca 1990 r.), po czym ostatecznie został pozytywnie zweryfikowany i rozpoczął służbę w Policji, gdzie pracował do czasu zwolnienia ze służby 31 lipca 2006 r. Okoliczności te, jak łatwo dostrzec w opisanych przez Sąd Okręgowych regulacjach wprowadzonych od 1 stycznia 2017 r., stanowią przesłanki do rozważań na tle art. 8a ustawy zaopatrzeniowej. Przepis ten pozwala na odstępnie od stosowania art. 15c i 22a wskazując na spełnienie przywoływanych przez ubezpieczonego okoliczności, tj. nakazuje uwzględnianie okresu podjęcia służby (krótki staż służby na rzecz totalitarnego państwa) oraz przebieg służby po 31 lipca 1990 r., w tym zwłaszcza szczególne zasługi czy istotne poświęcenia dla niej przez ubezpieczonego. Artykuł 8a ustawy zaopatrzeniowej wyraźnie stanowi, że minister właściwy do spraw wewnętrznych, w drodze decyzji, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, może wyłączyć stosowanie art. 15c, art. 22a i art. 24a w stosunku do osób pełniących służbę, o której mowa w art. 13b, ze względu na krótkotrwałą służbę przed dniem 31 lipca 1990 r. oraz rzetelne wykonywanie zadań i obowiązków po dniu 12 września 1989 r., w szczególności z narażeniem zdrowia i życia. W razie wydania takiej pozytywnej decyzji do jej adresata, stosuje się odpowiednio przepisy art. 15, art. 22 i art. 24 ustawy zaopatrzeniowej. Sąd Apelacyjny podzielił też w tej kwestii stanowisko wyrażone w wyroku z 12 kwietnia 2019 r. (II SA/Wa 2268/18, LEX nr 2656491) WSA w Warszawie, że nie może ulegać wątpliwości, iż przepis art. 8a ustawy zaopatrzeniowej znajduje zastosowanie wyłącznie wobec osób pełniących służbę, o której mowa w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, a więc służbę od 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r. w enumeratywnie wymienionych w tym przepisie cywilnych i wojskowych instytucjach i formacjach (przesłanka podmiotowa). Innymi słowy, norma materialnoprawna zakodowana w art. 8a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej dotyczy funkcjonariuszy znajdujących się w wyjątkowej sytuacji prawnej, określanej przez ustawodawcę jako „służba na rzecz totalitarnego państwa” i stanowi podstawę do wyłączenia wobec tych funkcjonariuszy - w sytuacjach określonych ustawowo - restrykcyjnych unormowań określających zakres publicznego prawa podmiotowego do zaopatrzenia społecznego, a rozważana na tym tle kompetencja ministra właściwego do spraw wewnętrznych określona w art. 8a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej stanowi

upoważnienie dla tego organu do podjęcia działania skutkującego objęciem osób wskazanych w tym przepisie, czyli osób pełniących służbę, o której mowa w art. 13b ustawy, tj. „służbę na rzecz totalitarnego państwa”, unormowaniami dotyczącymi okresu służby przed 2 stycznia 1999 r. na zasadach ogólnych. Mamy w tym przypadku do czynienia z indywidualną sprawą administracyjną „wyłączenia stosowania art. 15c, art. 22a i art. 24a ustawy w stosunku do osób pełniących służbę, o której mowa w art. 13b”. Uwzględniając dodatkowo treść art. 11 ustawy, zgodnie z którym w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Kodeksu postępowania administracyjnego oraz przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, nie ulega wątpliwości, że sprawa ta, w braku uregulowań szczególnych, podlega rozpoznaniu w administracyjnym toku instancji administracyjnych w formie decyzji administracyjnej, podlegającej następnie kontroli sądów administracyjnych. Dlatego też, w ocenie Sądu Apelacyjnego, podnoszone okoliczności, mające przemawiać na korzyść ubezpieczonego, znajdują uzasadnienie wyłącznie w kontekście zastosowania art. 8a ustawy zaopatrzeniowej, bowiem jego służba wypełnia przesłanki z art. 13b ustawy. Zaś droga administracyjna jest w tej konkretnej sytuacji jedyną, jaką obecne brzmienie ustawy zaopatrzeniowej dopuszcza w celu ustalenia wystąpienia przesłanek krótkotrwałości pełnienia służby przed 1 sierpnia 1990 r., jej ewentualnego znaczenia, a także zasług w późniejszej służbie - już na rzecz państwa demokratycznego.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego do Sądu Najwyższego wywiódł skarżący, zaskarżając judykat w całości, zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:
 1. art. 15c ust. 1-3 oraz art. 22a w zw. z art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biuro Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz art. 1, art. 2 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej Biuro Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin poprzez ich błędną wykładnię wyrażającą się w uznaniu, że automatycznie przepisy te znajdują zastosowanie w stosunku do skarżącego, wyłącznie z uwagi na fakt pełnienia służby w jednostce objętej ustawą nowelizacyjną,

gdy brak w sprawie materiału dowodowego wskazującego na to, iż skarżący w ramach swych obowiązków pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa zdefiniowaną w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, a w związku z tym nieprawidłowe przyjęcie, że spełnione zostały przesłanki warunkujące ponowne przeliczenie jemu świadczeń z zabezpieczenia społecznego służb mundurowych;

2. art. 13b ust. 1 pkt 5 ustawy zaopatrzeniowej poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że już sam fakt, iż skarżący pełnił służbę w pionie II SB, zajmującym się m.in. walką z działalnością antypaństwową, a skarżący miał w zakresie swych obowiązków pracę operacyjną oznacza, że świadomie, dobrowolnie i z dużym zaangażowaniem pełnił służbę w strukturze policji politycznej PRL, a tym samym działał w celu naruszaniu podstawowych praw i wolności innych osób, zwłaszcza osób walczących o niepodległość i suwerenność Państwa Polskiego;

3. art. 1 oraz art. 2 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy zaopatrzeniowej poprzez ich błędne zastosowanie, w sytuacji, gdy z informacji o przebiegu służby oraz z materiału dowodowego zebranego w sprawie nie wynika jednoznacznie, że skarżący do 31 lipca 1990 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, co doprowadziło do błędnego przyjęcia, że zaistniały przesłanki do ponownego ustalenia wysokości należnej mu emerytury i renty inwalidzkiej;

4. art. 33 ust. 1 i ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i uznanie wystąpienia przesłanek uzasadniających wydanie przez organ emerytalny decyzji o ponownym ustaleniu wysokości należnego odwołującemu świadczenia emerytalnego i rentowego, podczas gdy nie zaistniała żadna z wymienionych enumeratywnie przesłanek wznowienia postępowania i wydania nowej decyzji, co doprowadziło do błędnego przyjęcia, że emerytura i renta inwalidzka należna skarżącemu od 1 października 2017 r. powinna obejmować niższą kwotę;

5. art. 8 ust. 1 Konstytucji RP poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie dokonania przy orzekaniu oceny zgodności art. 15c ust. 1, 2, 3 oraz art. 22a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej oraz art. 2 ust. 1 i 4 ustawy nowelizującej z ustawą zasadniczą, w ramach procesowej kontroli przepisów, oraz wydanie orzeczenia w oparciu o te przepisy prawa, mimo istnienia podstaw do ich pominięcia w części naruszającej Konstytucję RP, co doprowadziło do nieuprawnionego uznania istnienia przesłanek do ponownego ustalenia wysokości należnej skarżącemu emerytury i renty;

6. art. 178 ust. 1 w zw. z art. 87 ust. 1 Konstytucji RP poprzez jego niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że sąd powszechny nie jest uprawniony do dokonywania wykładni przepisów obowiązujących ustaw w zakresie ich zgodności z ustawą zasadniczą i zobowiązany jest do stosowania nawet wątpliwych pod względem konstytucyjności ustaw do czasu ich wyeliminowania z obrotu prawnego przez Trybunał Konstytucyjny;

7. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 379 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP poprzez doprowadzenie do nieważności postępowania wynikającej z faktu, że rozpoznanie sprawy na etapie apelacji odbyło się

w składzie jednoosobowym zamiast składu trzyosobowego, pomimo faktu, iż taki skład nie zapewnia standardu niezawisłości i bezstronności, a także uniemożliwia stronie realizację prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy.

W związku z tak zaprezentowanymi zarzutami, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie, co do istoty sprawy poprzez oddalenie apelacji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, a ewentualnie, o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie.

Nadto skarżący wskazał, że w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki negatywne, które statuuje art. 398² § 1 i 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się częściowo uzasadniona.

Zgodnie z brzmieniem art. 15c ust. 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (aktualnie t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 1121 ze zm.), wysokość emerytury ustalonej z uwzględnieniem „wyzerowanej” podstawy wymiaru za lata służby na rzecz totalitarnego państwa podlega dalszemu obniżeniu - do wysokości miesięcznej kwoty przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Prawodawca wprowadził więc do ustawy zaopatrzeniowej dwa mechanizmy korygujące wysokość emerytur funkcjonariuszy pełniących służbę na rzecz totalitarnego państwa: pierwszy z nich „zeruje” tak kwalifikowane lata, drugi zaś obniża wysokość świadczenia do przeciętnej emerytury przysługującej w powszechnym systemie ubezpieczenia. Sąd Najwyższy w odniesieniu do pierwszego z wymienionych mechanizmów przyjął, że jest środkiem proporcjonalnym w stosunku do funkcjonariuszy, których lata służby przypadły przed zmianami zapoczątkowanymi w 1989 r. i nie pozostaje ono w sprzeczności z

przepisami Konstytucji RP. Każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa traktowany jest jako nieistniejący, czyli nie ma żadnego wpływu na wysokość świadczenia. Sprawia to, że im więcej takich „pustych” lat, tym wysokość świadczenia szybciej zbliża się do wysokości najniższej emerytury - gwarantowanej przez art. 18 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej. Rozwiązanie to godzi w funkcjonariuszy, których lata służby przypadają przed zmianami zapoczątkowanymi w 1989 r., ale ta dotkliwość tego rozwiązania jest proporcjonalna. W związku z powyższym koncepcja ta wpisuje się w cel promowany przez ustawodawcę, ponieważ skutecznie obniża emerytury „osób służących na rzecz totalitarnego państwa” oraz dostrzegalna jest również adekwatność tego rozwiązania względem przyświecającego ustawodawcy zamysłu.

Dalej Sąd Najwyższy zauważa, że wzorzec wpisany w art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej skutecznie zrównuje emerytury policyjne do (lub nawet poniżej) wysokości świadczeń pobieranych przez obywateli prześladowanych przed 1990 r. Dlatego krytyczna ocena art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej nie prowadzi do uznania niezgodności tego przepisu z Konstytucją RP, ponieważ nie ma możliwości jednoznacznego zakwalifikowania tego przepisu jako pozostającego w opozycji do wzorców wynikających z ustawy zasadniczej, zwłaszcza zaś jej art. 2 (wyrok Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2024 r., I USKP 10/24, LEX nr 3727706).

Ocena zgodności art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu funkcjonariuszy z Konstytucją RP, w polskim porządku konstytucyjnym, to niewątpliwie domena Trybunału Konstytucyjnego. Przeprowadzana przez Sąd Najwyższy ocena zgodności przepisów ustawy zaopatrzeniowej z Konstytucją RP ma charakter subsydiarny. W zakresie oceny konstytucyjności konkretnego przepisu prawnego przez sąd powszechny występują dwa odmienne stanowiska. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażany jest pogląd, że kompetencję orzekania o niekonstytucyjności oznaczonego przepisu ustawy ma wyłącznie Trybunał Konstytucyjny i tylko on może rozważać usunięcie z systemu prawnego przepisów sprzecznych z ustawą zasadniczą (art. 188 pkt 1 Konstytucji RP). Z tego stanowiska wynika, że sąd powszechny nie ma możliwości niestosowania obowiązujących przepisów ustawy z powołaniem się na ich niekonstytucyjność. Dopóki nie zostanie stwierdzona przez Trybunał Konstytucyjny niezgodność określonego przepisu z Konstytucją RP, dopóty ten przepis podlega

stosowaniu i może stanowić podstawę merytorycznych rozstrzygnięć sądowych. Domniemanie zgodności ustawy z Konstytucją RP może być obalone jedynie wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, a przewidziane w art. 178 ust. 1 Konstytucji RP związanie sędziego ustawą obowiązuje dopóty, dopóki ustawie tej przysługuje moc obowiązująca (por. wyroki Sądu Najwyższego z 2 kwietnia 2009 r., IV CSK 485/08 i z 17 marca 2016 r., V CSK 377/15). Wyrażane jest również odmienne stanowisko, zgodnie z którym orzekanie o zgodności ustaw z Konstytucją RP (art. 188 pkt 1 Konstytucji RP), co niewątpliwie należy do wyłącznej kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, nie jest tożsame z oceną konstytucyjności przepisu mającego zastosowanie w konkretnej sprawie rozstrzyganej przez sąd. Wskazuje się, że sąd jest obowiązany do oceny konstytucyjności przepisu ustawy w ramach ustalania, który przepis obowiązującego prawa będzie zastosowany do rozstrzygnięcia danego stanu faktycznego w indywidualnej sprawie. Odmowa zastosowania przepisu ustawy uznanego przez sąd za sprzeczny z Konstytucją RP nie narusza zatem kompetencji Trybunału Konstytucyjnego i nie ma bezpośredniego związku z tymi kompetencjami. Uznanie, że sądy powszechne nie są uprawnione do badania zgodności ustaw z Konstytucją RP, a w konsekwencji do zajmowania stanowiska w kwestii ich zgodności, jak też niezgodności z ustawą zasadniczą, jest wyrażnie sprzeczne z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP, który zobowiązuje do bezpośredniego stosowania jej przepisów, przy czym pod pojęciem „stosowanie” należy rozumieć w pierwszym rzędzie sądowe stosowanie prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 sierpnia 2017 r., I UK 325/16 i powołane w nim orzecznictwo).

Problem występujący między innymi w rozpoznawanej sprawie zostałby zapewne rozstrzygnięty, gdyby Trybunał Konstytucyjny odpowiedział na skierowane pytania prawne w tej kwestii. I tak, Sąd Okręgowy w Warszawie, postanowieniem z 24 stycznia 2018 r., wniósł do Trybunału Konstytucyjnego o dokonanie kontroli konstytucyjności art. 13b i art. 15c ustawy zaopatrzeniowej. Sprawie nadano sygnaturę P 4/18. Trybunał Konstytucyjny wyznaczał kolejne rozprawy celem rozpoznania tego pytania w dniach: 17 marca, 15 lipca, 18 sierpnia i 6 października 2020 r. Termin ogłoszenia orzeczenia wyznaczono na dzień 20 października 2020 r. Został on jednak odwołany, a przyczyn nie podano. Od tego dnia Trybunał Konstytucyjny nie podjął w sprawie P 4/18 żadnych czynności. Brak jakichkolwiek

wyjaśnień, co do przyczyn tej zwłoki. Niezależnie od tego postępowania, postanowieniem z 27 maja 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie skierował drugie pytanie do Trybunału Konstytucyjnego (dotyczące tym razem redukcji wysokości renty rodzinnej, opartej na analogicznym art. 24a ustawy zaopatrzeniowej). Mimo upływu ponad sześciu lat, Trybunał Konstytucyjny nie podjął żadnych działań zmierzających do udzielenia odpowiedzi na to pytanie. Ze strony Trybunału brak jakichkolwiek wyjaśnień takiego stanu rzeczy.

Nie można w rozpoznawanej sprawie pomijać ustaleń, że ubezpieczony został pozytywnie zweryfikowany i do czasu zwolnienia ze służby w dniu 31 lipca 2006 r. służył już w wolnej Polsce – co oczywiście pozostaje bez wpływu na zakwalifikowanie okresu służby przed sierpniem 1990 r., jako służby na rzecz totalitarnego państwa. Nie oznacza to przyjętej w orzecznictwie niektórych sądów powszechnych linii orzeczniczej wskazującej na celowość odmówienia automatycznego zastosowania art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej w sytuacji, w której okres służby „na rzecz totalitarnego państwa” ma wpływ w sposób istotny na nabycie uprawnień emerytalnych funkcjonariusza, ale należałoby wyjaśnić, dlaczego funkcjonariuszowi odbiera się prawo do wyliczenia świadczenia, zgodnie z przepisami prawa, za okres służby na rzecz wolnej Polski, a tego rodzaju sankcja powinna być odpowiedzią jedynie na określone bezprawne zachowania.

Nie można również pomijać okoliczności, że zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, emerytura policyjna przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, który w dniu zwolnienia posiada 15 lat służby w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służbie Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służbie Celnej, Służbie Celno-Skarbowej lub w Służbie Więziennej, z wyjątkiem funkcjonariusza, który ma ustalone prawo do emerytury określonej w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obliczonej z uwzględnieniem okresów służby i okresów z nią równorzędnych. W świetle tej podstawowej regulacji, dotyczącej zasad nabywania emerytury policyjnej, należy wskazać, że odwołujący (pomijając okres służby zakwalifikowanej jako służba na rzecz totalitarnego państwa z art. 13b ustawy zaopatrzeniowej), posiada ponad

piętnastoletnią usługę mundurową. Oznacza, to że podstawowego przywileju emerytalnego, polegającego na możliwości przejścia na emeryturę po 15 latach służby, ze świadczeniem wynoszącym co najmniej 40 % podstawy jego wymiaru, odwołujący się nie nabył z tytułu służby na rzecz totalitarnego państwa, lecz z tytułu służby w innych jednostkach, nie objętych dyspozycją art. 13b ustawy zaopatrzeniowej.

Zwrócić należy więc uwagę na niespójność systemową przepisów ustawy z 8 lutego 1994 r. po nowelizacji ustawą z 2016 r., jak również sprzeczność niektórych jej unormowań z deklarowanym celem, którym jest pozbawienie przywilejów emerytalnych funkcjonariuszy policji, którzy nabyli je z tytułu służby na rzecz totalitarnego państwa. Z jednej strony przepis art. 12 ustawy zaopatrzeniowej gwarantuje funkcjonariuszowi pełniącemu służbę już tylko po 1990 r., oraz posiadającemu usługę mundurową przed podjęciem służby w strukturach SB, emeryturę po 15 latach służby w wysokości określonej w art. 15 ust. 1, z drugiej zaś przepis art. 15c ust. 3 stanowi, że emerytura osoby pełniącej służbę z rzecz totalitarnego państwa nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłacanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Z literalnego brzmienia tego przepisu wynika, że należy zastosować powyższy mechanizm obniżający świadczenie do każdego funkcjonariusza, także takiego, który nie nabył podstawowego przywileju emerytalnego, wskazanego w ww. art. 12, z tytułu służby na rzecz totalitarnego państwa. Oznaczałby to, że nawet krótki, nie wpływający na spełnienie przesłanek do nabycia prawa do emerytury, okres służby na rzecz totalitarnego państwa, uzasadnia zastosowanie ww. mechanizmu. Wykładnia językowa tego przepisu stoi jednak w rażącej sprzeczności zarówno z celem ustawy, którym jest obniżenie świadczeń tym, którzy nabyli przywilej emerytalny z tytułu służby na rzecz totalitarnego państwa, jak i z kategorycznym brzmieniem gwarancyjnych przepisów art. 12, 15 ust. 1, jak również art. 15c ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej.

Pominięcie w stanie faktycznym niniejszej sprawy, w procesie stosowania prawa, przepisu art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej, w odniesieniu do okresu służby w wolnej Polsce, staje się rzeczywiście konieczne również z uwagi na regulacje zawarte w art. 64 i 32, a także art. 2 ust. 1 Konstytucji RP. Należy bowiem

dokonywać wykładni przepisów prawa w taki sposób, aby - o ile stosowane metody wykładni na to pozwalają - uzyskać wynik wyrażający się w pełnej zgodności dekodowanego przepisu z unormowaniami Konstytucji RP. Na gruncie niniejszej sprawy wskazać należy, że obniżenie emerytury odwołującemu, z zastosowaniem przepisu art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej, w odniesieniu do okresu służby nieobjętej dyspozycją przepisu art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, pozostawałoby ewidentnie w kolizji z art. 64 Konstytucji RP. Naruszona by także została, wyrażona w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, zasada równości – nie ma bowiem różnicy w zakresie spełnienia przesłanek do nabycia emerytury w wysokości określonej w art. 15 ust. 1 między funkcjonariuszami, z których każdy posiada co najmniej 15-letni okres służby pełnionej w tożsamy warunkach - co pozostaje także w sprzeczności z wynikającą z art. 2 Konstytucji RP zasadą demokratycznego państwa prawa, realizującego zasady sprawiedliwości społecznej, oraz z wynikającą z powyższych wartości zasadą zaufania obywateli do państwa i obowiązującego prawa.

Oznacza to, że zaskarżony wyrok naruszył art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej przez jego zastosowanie, mimo oczywistej sprzeczności tego przepisu z powołanymi w skardze kasacyjnej przepisami Konstytucji RP.

Z kolei naruszenie art. 22a ustawy zaopatrzeniowej polega na jego zastosowaniu do obliczenia wysokości policyjnej renty inwalidzkiej w sytuacji, gdy w sprawie nie ustalono, by prawo do renty zostało nabyte z tytułu służby na rzecz totalitarnego państwa (zob. również wyrok Sądu Najwyższego z 13 lutego 2024 r., I USKP 110/23, LEX nr 3670464). Ponadto, zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, wysokość renty inwalidzkiej wynosi dla inwalidów odpowiednio 80%, 70% lub 40% (w zależności od zaliczenia do I, II lub III grupy inwalidzkiej) podstawy wymiaru. Zgodnie zaś z art. 5 ust. 1 tej ustawy, podstawę wymiaru renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku. Sposób kalkulacji policyjnej renty inwalidzkiej nie ma więc związku z okresem służby na rzecz totalitarnego państwa. Oznacza to, że zastosowanie art. 22a ustawy zaopatrzeniowej do ubezpieczonego, który policyjną rentę inwalidzką otrzymał wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu w czasie pełnienia służby w Policji (art. 19 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej), albo w okolicznościach opisanych w art. 19 ust. 2 i 3 ustawy zaopatrzeniowej już po

zwolnieniu ze służby w Policji, wywołuje takie same - niekonstytucyjne - skutki jak zastosowanie art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej do ubezpieczonego, który wypracował prawo do emerytury policyjnej służbą w Policji (poza zakresem zastosowania art. 13b ustawy zaopatrzeniowej). Podsumowując, art. 22a ustawy zaopatrzeniowej nie znajduje zastosowania do obliczenia wysokości policyjnej renty inwalidzkiej, do której prawa zostały nabyte z tytułu służby w Policji, a nie z tytułu służby na rzecz totalitarnego państwa.

Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, że Sąd Najwyższy, postanowieniem z 17 stycznia 2024 r., w sprawie I USKP 103/23, przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne: czy art. 15c ust. 3 i art. 22a ust. 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1280) jest zgodny z art. 2, art. 32, art. 64 i art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej. Do dnia wyrokowania przez Sąd Najwyższy w przedmiotowej sprawie Trybunał Konstytucyjny nie zajął jednak w żadnego stanowiska – należałoby więc także rozważyć ewentualne zawieszenie postępowania, na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c.

Strona skarżąca podniosła także w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 379 pkt.4 k.p.c. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, który jej zdaniem miałby polegać na rozpoznaniu sprawy na etapie apelacji w składzie jednoosobowym zamiast składu trzyosobowego, pomimo faktu, iż taki skład nie zapewnia standardu niezawisłości i bezstronności, a także uniemożliwia stronie realizację prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy. Nie uzasadniono jednak w ogóle tego zarzutu. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę fakt, że Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, w granicach zaskarżenia, kwestię nieważności postępowania przed sądem II instancji (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998, Nr 5, poz. 81, z glosą A. Szpunara, OSP 1998, Nr 5, poz. 93; z 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000 Nr 12, poz. 220; oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2013 r., II CSK 720/12, Legalis nr 803992; z 12 czerwca

2020 r., V CSK 22/20, Legalis nr 2396879; z 25 sierpnia 2020 r., II CSK 44/20, Legalis nr 2490666; z 9 października 2020 r., I CSK 32/20, Legalis nr 2489233, T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023), stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw do podejmowania przez Sąd Najwyższy czynności w tym zakresie z urzędu. Strona skarżąca formułując ten zarzut miała zapewne na myśli uchwałę składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2023 r. (III PZP 6/22), która jednak nie ma zastosowania do niniejszej sprawy – dotyczyła ona bowiem rozpoznania sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego, ukształtowanym na podstawie art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.). Tymczasem w niniejszej sprawie skład Sądu II instancji ukształtowany został w zgodzie z nowym przepisem art. 367¹ k.p.c. - wprowadzonym ustawą z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2023 r., poz. 1860). Zgodnie z brzmieniem tego przepisu, który określa skład sądu odwoławczego, sąd rozpoznaje sprawę w składzie jednego sędziego z wyjątkiem spraw: o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia choćby w jednej z wniesionych apelacji przekracza milion złotych; rozpoznawanych w pierwszej instancji przez sąd okręgowy jako właściwy rzeczowo, z uwzględnieniem pkt 1; rozpoznawanych w pierwszej instancji w składzie trzech sędziów na podstawie art. 47 § 4 k.p.c. - które podlegają rozpoznaniu w składzie trzech sędziów. Przywołany przepis miał więc zastosowanie w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie w niniejszej sprawie. Brak jest też jakichkolwiek podstaw prawnych do formułowania twierdzenia, że jest on niezgodny z Konstytucją RP – skoro do tej pory, w kwestii jego zgodności z Konstytucją RP nie wypowiadał się w ogóle jedyny uprawniony do tego organ, tj. Trybunał Konstytucyjny (art. 188 pkt 1 Konstytucji RP).

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na

podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

[SOP]

DS